

секторах, такі як: фінансові послуги, охорона здоров'я і наука. Проте організації націлені співпрацювати з галузевими асоціаціями, провидити соціальні та політичні дослідження. Однак головним чинником успіху для таких компаній – є вміння попередити ризик, побачити, що сектори, у яких відбуваються зміни можуть стати потенційним тригером до зміни загальних тенденцій цілої економіки.

Список використаних джерел:

1. Статистика світового журналу «Forbes» «Scale Beyond Comprehension». [Електронний ресурс] Електронний доступ: «[https://www. forbes.com/sites/benkepes/scale-beyond-comprehension-some-awsnumbers](https://www.forbes.com/sites/benkepes/scale-beyond-comprehension-some-awsnumbers)».
2. Стаття «Tech Crunch. AWS Still Owns the Cloud». [Електронний ресурс] Електронний доступ:«[https://techcrunch.com/2017/02/02/aws-still-owns-the cloud](https://techcrunch.com/2017/02/02/aws-still-owns-the-cloud)».
3. Стаття «The Verge. «Uber should be treated as a transport company, EU advisor says». [Електронний ресурс] Електронний доступ: «<https://www.theverge.com/2017/5/11/15621714/ubereuropean-court-ruling-transport-service>».

Русан О. О., Чорна А. Г.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ВПЛИВ ДЕРЖАВИ НА ІННОВАЦІЙНУ ДІЯЛЬНІСТЬ
В УКРАЇНІ**

Визначною характеристикою виробничих, науково-технічних, соціально-економічних та інших процесів є інноваційність держави. Для України дуже важливо розуміти принцип роботи механізму впровадження інновацій заради, щоб надати відповіді на такі питання: чи буде дана країні в списку розвинутих, можливий науково-технічний прогрес при стагнуючій економіці. В наш час відбувається всесвітній перехід від відтворювального до інноваційного розвитку країн, викликане суспільними закономірностями.

На сьогодні Україна демонструє важливість розвитку власних інновацій для вирішення ряду нагальних питань, зокрема соціально-економічних і технологічних.

Структурні і технологічні зрушення в державі мають стихійний характер. Він проявляється за весь час незалежності. Основні механізми зростання концентруються в деяких галузях. Ці галузі займаються експортом сировинних матеріалів і товарів мінімальної обробки, а їх конкурентоздатність залежить від екстенсивної діяльності, тому їх інноваційність залишається на низькому рівні через відсутність причин вдосконалюватись. Це провокує низьку загальну економічну конкурентоздатність, перевищення імпорту над експортом високотехнологічних товарів, що мають дорогу вартість і загальне соціально-економічне відставання країни.

В Україні часто змінюються державні органи, що відповідають за впровадження і шлях інноваційного процесу і науково-технічного прогресу через конфлікти і несумісність з іншими політичними напрямками, в основному з політикою промислового розвитку. Дана політика оновлювалася 10 років, зазнали зміни методи і форми діяльності, і як результат – сильна взаємодія промислового бізнесу з країнами ЄС. Головне завдання це подолати розриви з країнами Європи і узгодити спільну або схожі політичні напрями в промисловості та інноваціях заради спільних інтересів.

З річних державних звітів очевидно те, що державна влада не приділяє достатньої уваги механізмам і органам ведення інноваційної політики. Законодавчі акти стосовно питань впровадження інновацій мають дуже низький рівень пріоритетності, і зазвичай це призводить до уповільнення введень редагувань інноваторської політики, та інколи до їх блокувань. Додаткова, але не менш важлива причина неефективності – це розрив науки, економіки і освіти. Потрібно змінити відношення щодо важливості і необхідності розгляду законодавчих актів питань інновацій, посилити зв'язок цих актів між собою за сенсом.

Поговоримо про впливу держави на інновації, як загального інституту змін і впроваджень. Держава не має втручатись безпосередньо в інноваційні процеси. Проте її основна задача – це створення зручного середовища фінансування та

інвестування в організації які займаються генерацією інноваційних процесів, підтримкою прав інвесторів, забезпечують захист унікальних ідей, товарів, розробок від незаконного привласнення (фактичного і юридичного). Це дуже важливо для національної безпеки і економічного розвитку, а також демонструє нашу державу як привабливий об'єкт для інвестування.

Створення, формування і затвердження інноваторської загальнодержавної стратегії передбачають помітні зміни в загальному плані розвитку України. Передумовою цього є важлива дискусія під час формування української стратегії розвитку і пошук зацікавлених сторін, які будуть і надалі формувати шлях інноваційного розвитку. Після фінальної стадії, а саме ухвалення цієї стратегії Верховною Радою, будуть створені кілька незалежних структур, які будуть працювати над спільними задачами – забезпечення гармонійного і нестагнаційного соціально-економічного та науково-технічного розвитку [1].

Держава може відігравати різну роль на різних етапах створення інноваційної системи. Й. Парк вважає, що на початковій стадії зародження національних інноваційних систем роль держави у фінансуванні наукових досліджень переважає; на наступній стадії розвитку досягається баланс між участю держави (або суспільного сектора) у фінансуванні інновацій та приватних інвестицій (або бізнес-сектора), що створює можливості вибору альтернатив подальшого розвитку; на третьому етапі, коли національна інноваційна система стає достатньо розвиненою, провідну роль у фінансуванні інновацій відіграє бізнес-сектор [2].

Фінансування науково-дослідної діяльності й комерціалізацію інновацій можуть здійснювати як ринкові інститути, так і інститут держави. Інституціональні практики фінансування інноваційної діяльності в Україні наразі не розвинені. У розвинених країнах інститут держави використовує переважно непрямі методи стимулювання інноваційної діяльності, а приватні інвестиції становлять найбільш високу питому вагу в загальному обсязі інвестицій у інновації [2].

Фінансизація економіки, зростання масштабів фіктивної вартості та ускладнення структури фінансового ринку породжує складну систему фінансових

інститутів, спричинює продукування дедалі більшого обсягу інноваційних фінансових інструментів, частина з яких призводить до накопичення дисбалансів і розвитку кризових явищ. У сучасній ринковій економіці важливу роль у продукуванні та комерціалізації інновацій відіграють спеціальні інститути інноваційного розвитку. В Україні функціонують інноваційні центри, науково-навчальні центри, інноваційні бізнес-інкубатори, центри інновацій і трансферу технологій, центри комерціалізації інтелектуальної власності, регіональні центри науки, інновацій та інформатизації, інноваційно-технологічні кластери, консалтингові фірми, венчурні фонди [2].

Комерціалізація інновацій є найбільш складним етапом інноваційного процесу. На цьому етапі необхідним є забезпечення широкого спектра доступних джерел фінансування процесу, спрямованого на досягнення економічного ефекту від реалізації науково-технічних чи соціальних інновацій. Але процес комерціалізації є досить ризиковим, тому тут доречні державні фінансові гарантії для комерційних банків, що надають кредити інноваційно орієнтованим суб'єктам господарювання, або розвиток тих видів фінансової діяльності, що мають цільову орієнтацію на досягнення високих прибутків за високих ризиків, зокрема венчурного фінансування. Венчурний капітал в Україні розвинений слабо, жоден з венчурних фондів не інвестує у розвиток технологій шостого технологічного укладу. Вітчизняне законодавство не приділяє достатньої уваги венчурному капіталу, законопроект "Про основні засади формування та регулювання ринку венчурного капіталу в Україні" на сьогодні остаточно не розроблено, робота з заснування національної венчурної компанії призупинена [3].

Основою прогресивних перетворень в Україні, важливою складовою економічних реформ, що в ній проводяться, має стати державна науково-технічна політика, насамперед запровадження дієвого механізму законодавчої та організаційно-економічної підтримки інноваційної діяльності взагалі, а також малого бізнесу, зокрема венчурного.

Список використаних джерел:

1. Казаков В.В. Организационно-финансовый механизм формирования и реализации инновационной политики экономических систем капитала URL: <http://sun.tsu.ru/mminfo/000063105>
2. Гармашова О.П., Діняк О.А. Шляхи вирішення проблеми фінансового забезпечення інноваційної діяльності в Україні // Вісник СевНТУ : зб. наук. пр. Серія: Економіка і фінанси. – 2011. – с. 116.
4. Мацелюх Н.П., Дем'янчук Г.В. Фінансування та стимулювання комерціалізації інновацій в Україні: проблеми і шляхи вирішення // Наука та інновації. – 2014. – № 3. – С. 69–79.
5. Гринько Т.В. Щодо інноваційного потенціалу як складової інноваційної активності підприємств. *Економіст*, 2010. – №2. – С. 56-58.
6. Гринько Т.В. Формирование механизма инновационного развития предприятия. *Инвестиции: практика та досвід*, 2011. №7. Квітень. С. 18-22.

Рябук К. П.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

АНАЛІЗ ІННОВАЦІЙНИХ ТРЕНДІВ РОЗВИТКУ

РОЗДРІБНИХ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ СВІТУ

Сферу торгівлі можна впевнено назвати одним з найважливіших середовищ впровадження інновацій, оскільки сьогодні, як ніколи, підприємству торгівлі (особливо роздрібної) важливо спостерігати за ринком з нових та різних ракурсів для дієвого застосування у своїй діяльності сучасних інструментів функціонування на ньому, а також формування ефективної системи відносин з покупцями. Основними напрямками впровадження інновацій на сучасних роздрібних торговельних підприємствах є: маркетинг, ІТ, інтернет-технології, формування сучасної матеріально-технічної бази, логістика, управління персоналом [1].

У звіті «Глобальні тренди роздрібної торгівлі» компанії Deloitte – міжнародній мережі, яка надає послуги у сфері консалтингу та аудиту – зазначено, що сукупний дохід від роздрібної торгівлі 250 найбільших світових ритейлерів в 2018 фінансовому році (з 1 липня 2018 року по 30 червня 2019 року) досяг 4,74 трильйонів